

Parti. Af de forskellige unge Borgerdøtre, overfor hvem han i den Anledning havde indledet et noget skødesløst Kurmageri, var Nanny Salomon ikke netop den rigeste og derfor heller ikke den, han hidtil nærmest havde haft i Kikkerten. Derimod var hun ubetinget den smukkeste, den kvikkeste, den dristigste, kort sagt den, der mindede ham mest om den Slags Kvinder, hvis fuglefrie Kærlighed han var bleven vant til og ingenlunde længtes bort fra . . .

Det ringede igen paa hans Dør. Og skønt han havde givet Husholdersken Ordre til ikke at indlade andre end en vis, tyndlivet ung Dame med et ildrødt Krushaar, hørte han et Mandfolk tale højt ude i Forstuen og sætte en Stok i Paraplystativet. Døren blev slaaet op, og ind traadte med streng og krænket Formyndermine hin pensionerede Ingeniøroberst Bjerregrav, til hvem Per i sin Tid uden Resultat havde henvendt sig med sit Projekt.

»Jeg tænkte nok, du var hjemme alligevel. Bliv bare siddende . . . Jeg ser, jeg forstyrrer dig i dit Arbejde.«

»Min ærbødige Hilsen, Onkel! . . . Vil du gøre mig den Ære at tage Plads ved mit Bord?«

»Du skal have Tak, jeg holder ikke af at spise paa offentlig Bekostning. Desuden har jeg spist Frokost for mere end to Timer siden.«

»Et Glas Vin da?«